

Reforms Nyhetsblad

Vi vill varna för osund karismatik, yoga, djupmeditation, ockulta övningar, bönetekniker, företagstänket och ytlig underhållning. Varken mänsklig styrka, resonemang och sammanträden eller ytlig förändring och postmodernt trams är inte något som bygger upp Kristi Kropp.

Omvändelsen

Av Seth Erlandsson. Biblicum

Har människan fri vilja att avgöra sig för Gud? Kan hon av egna krafter omvända sig till Gud, när Guds ord predikas och Guds nåd erbjudes henne? Kan hon av egna krafter medverka till sin omvändelse?

I yttre världsliga ting har människan också efter syndafallet någorlunda fri vilja, göra något eller låta bli det. Men genom syndafallet har människan blivit så fördärvad, att hon av naturen är blind i andliga ting. Hon är död till det som är andligt gott. Före den nya födelsen eller omvändelsen föreligger inte ens en gnista av andlig kraft, varigenom hon av sig själv kan bereda sig till nåden och mottaga den. Hon kan av sina

egna krafter inte göra något till sin omvändelse, vare sig helt och hållet eller till hälften eller till minsta del.

Människan är syndens tjänare och satans träl, av vilken hon drivs. »Var och en som gör synden, är syndens träl» (**Joh. 8:34**).

Den onde anden är verksam i otrons barn (**Ef. 2:2**), de är fångna i djävulens snara (**2 Tim. 2:26**).

Fastän människans förnuft och naturliga förstånd har en gnista kvar av kunskap om att det finns en Gud och vet något om lagen (**Rom. 1:19f**), så är detta förnuft likväl så blint och förvänt, att människan inte av egna krafter kan fatta, förstå, tro och förtrösta på evangelium.

»En naturlig människa fattar inte det som tillhör Guds Ande, ty det

är henne en dårskap, och hon kan inte begripa det, emedan det måste andligen bedömas» (**1 Kor. 2:14**). »Ingen förständig finnes, ingen finnes, som söker Gud» (**Rom. 3:11**). Orden »Mästare, alla söka dig, uppenbart eller förteget» (svensk psalmbok 532:1) är icke bibliska.

Men den naturliga människan är inte bara död i överträdelser och synder (**Ef. 2:1, 5**) utan samtidigt levande och kraftig till allt det, som Gud hatar. Hon är motsträvig mot Gud och hans vilja. »Köttets sinne är fiendskap mot Gud, ty det är icke Guds lag underdånigt och kan icke heller vara det» (**Rom. 8:7**).

»Människans hjärtas uppsåt är ont allt ifrån ungdomen» (**1 Mos. 8:21**). »Ett illfundigt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat; vem kan förstå det?» (**Jer. 17:9**). Se vidare **Rom. 7:14, 18, 22-23!** Människan är värre än en stock eller en sten, ty hon strävar emot Guds ord och vilja, till dess Gud uppväcker henne från syndens död och upplyser och förnyar henne

Omvändelsen är den helige Andes verk i människans hjärta

Omvändelsen äger rum i hjärtat och består i att hjärtat, förkrossat och ångerfullt till följd av synden, förlitar sig på Kristus om nåd och förlåtelse. För att uppnå denna förändring i hjärtat, verkar den

helige Ande ånger, erbjuder nåd och verkar förtröstan på denna nåd.

Av den sanningen att människan i andliga ting saknar förmåga att göra något andligt gott och att omvändelsen endast är den helige Andes verk, är det fel att dra den slutsatsen, att vi inte skall höra eller läsa Guds ord, bruka nådens medel. Gud använder Ordet och den helige Ande för att omvända människan.

Det är inte Guds vilja att någon skall förgås. Han vill att alla skall bli omvända och bli evigt saliga. »Jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva» (**Hes. 33:11**).

Guds ords predikan bör alla höra, som vill bli saliga. Ty Guds ords förkunnande och dess hörande är den helige Andes verktyg. Men om en människa varken vill höra eller läsa Guds ord utan föraktar predikoämbetet och Guds församling, där nådemedlen rätt förvaltas, sker henne ingen orätt, om hon inte blir upplyst av den helige Ande utan lämnad och övergiven i sin otros mörker och således förgås.

»Hur ofta har jag ej velat församla dina barn, liksom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, men ni har inte velat!» (**Matt. 23:37**). »Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord» (**Rom. 10:17**).

Genom lagen verkar Gud syndakännedom och hjärtats förkrosselse

Lagens predikan banar väg för evangeliets förkunnelsen.

Innan någon vill vända sig till Kristus för nåd och förlåtelse, måste han känna sin synd.

»De friska behöver inte läkare, utan de sjuka» (**Matt. 9:12**).

För att övertyga människan om att hon är sjuk till döds till följd av synden, använder den helige Ande lagen, som visar människan hennes synder (**Rom. 3:20**) och Guds vrede och förbannelse, som människan förtjänar.

»Förbannad vare var och en, som icke förblir vid allt det som är skrivet i lagens bok, så att han håller det». Överallt där lagens predikan verkar, blir människor överbevisade i samvetet om sina synder, inser sitt förlorade tillstånd, röres till sorg och förkrosselse, och drives till förtvivlan. »Världens sorg kommer åstad döden» (**2 Kor. 7:10**).

En sådan syndakännedom, en sådan erfarenhet av Guds vrede och en sådan förtvivlan om all självhjälp är oundgängliga förutsättningar för omvändelsen. Ty ingen vill ha förlåtelse för synderna, om han inte vet att han är en syndare, eller om han inte är bedrövad över de överträdelser han har gjort, eller om han alltjämt tror att han kan hjälpa sig själv.

Tron finner inget utrymme i ett självsäkert och självtillräckligt hjärta, i ett hjärta som försvarar synden.

Innan en människa vill vända sig till Frälsaren, måste hon inse att hon behöver en Frälsare.

Men lagen kan inte uppenbara Frälsaren. Lagen ger ingen positiv hjälp. Den verkar ingen tro, den kan inte frälsa. Den lämnar människan i sorg och förtvivlan. »När lagen driver sitt ämbete allena utan evangelium, så är intet annat än döden och helvetet för människan, som då alldeles kommer i förtvivlan, såsom Saul och Judas; därför vittnar ock Paulus (**Rom. 7:10**), att »lagen

genom synden är människan till döds»

Den helige Ande kallar människorna genom evangelium

När lagen utfört sitt syfte att verka hjärtats förkrosselse, låter den helige Ande predika evangelium, det glada budskapet om Guds benådning i Kristus. »Predika evangelium för allt skapat» (**Mark. 16:15**). Genom en sådan predikan kallar han och inbjuder människor att komma till Kristus och erbjuder dem sin frälsnings välsignelser. »Kom, ty allt är nu redo» (**Luk. 14:17**).

»Böjen edra öron hit och kommen till mig; hör, så får er själ leva. Jag vill sluta med eder ett evigt förbund: att I skall undfå all den trofasta nåd jag har lovat David» (**Jes. 55:3**). »Jag har utplånat dina överträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky. Vänd om till mig, ty jag har förlöstat dig» (**Jes. 44:22**). »Kom till mig, I alla som arbetar och är betungade, och jag skall giva eder ro» (**Matt. 11:28**).

Denna inbjudan är absolut fri. Den kommer inte med några nya villkor och krav, som måste uppfyllas innan den får mottagas.

Nej, den erbjuder till varje syndasjuk själ nåd och förlåtelse »utan pengar och utan betalning» (**Jes. 55:1**).

Denna inbjudan är allmän, universell. Den riktar sig till alla

människor utan undantag och åtskillnad.

»Predika evangelium för allt skapat» (**Mark. 16:15**), predika »bland alla folk och först i Jerusalem» (**Luk. 24:47**), »ett evigt evangelium, vilket han skulle förkunna för dem som bo på jorden, ja, för alla folkslag och stammar oeh tungomål och folk» (**Upp. 14:6**).

Denna inbjudan är allvarligt menad vid varje tillfälle, oberoende av vem som läser den i Bibeln eller hör den i predikan. T.o.m. de som vägrar att acceptera den är allvarligt kallade. »Hela dagen har jag uträckt mina händer till ett ohörsamt och gensträvigt folk» (**Rom. 10:21**). Denna inbjudan är alltid kraftigt verkande, d.v.s. till följd av de välsignelser som den fritt erbjuder och till följd av Guds kraft som verkar genom den, har den alltid förmåga att verka ett mottagande i människors hjärtan.

»Guds ord är levande och kraftigt» (**Hebr. 4:12**), »en Guds kraft till frälsning» (**Rom. 1:16**)
»De heliga skrifterna... har förmåga att göra dig vis till frälsning» (2 Tim. 3:15).

Det faktum att evangeliets inbjudan inte alltid får den avsedda effekten hos de människor som hör den, beror inte till någon del på brist på allvar från Guds kallelse sida, inte heller av brist på kraft i evangelium, genom vilket alla människor kallas,

utan uteslutande på den naturliga människans perversa vilja.

»Ni har inte velat» (**Matt. 23:37**), »Ni står alltid emot den helige Ande» (**Apg. 7:51**). Sålunda kan människans omvändelse, som Gud vill verka genom evangelium, hindras av människan till följd av hindrande inflytelser som självrättfärdighet, kärlek till synden, högmod, förtvivlan etc., som dominerar hjärtat och inte vill tillåta Ordet att slå rot.

Blir människan omvänd och kommer till saligheten är det sålunda helt och hållet Guds förtjänst, förblir människan oomvänd och kommer till den eviga osaligheten, helvetet, är det helt och hållet människans eget fel. Det stämmer inte för vårt förblindade förnuft, men det är Skriftens lära.

Den helige Ande upplyser människan med sina gåvor genom att verka tro i hennes hjärta.

När helst evangeliets kallelse går ut, har den förmåga att verka i människors hjärta ett mottagande av dess inbjudan. **Den har förmåga att skänka tro.** Genom den heliga kallelsen blev vi verkligen »frälsta», d.v.s. omvända (**2 Tim. 1:9**).

Däriigenom har vi kallats »ut ur mörkret till hans underbara ljus» (**1 Petr. 2:9**), d.v.s. ut ur andlig okunnighet och förtvivlan till andlig kunskap och tro på Guds nåd. Det är vad Paulus menar, när han säger: »Ty Gud är den som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle lysa fram» (**2 Kor. 4:6**).

Liksom Gud i begynnelsen genom sitt skapande ord kallade det fysiska ljuset till att bli till (»varde ljus»), så har han genom sitt

nådens ord upplyst våra mörka och förtvivlande hjärtan genom att ge oss kunskap om sin härliga nåd såsom den är uppenbarad i Kristus Jesus. Lika litet som månen bidrager någonting till det ljus, som solen låter stråla på den, lika litet bidrager våra hjärtan någonting till det kunskapens ljus, med vilket Gud upplyser hjärtat.

Trons kunskap är en Guds gåva (**Fil. 1:29**), verkad i oss genom evangelium (**Rom. 10:17**). Evangeliets kallelse kan komma i form av en befallning: vänd om, stå upp, kom ut. Av detta har många dragit den felaktiga slutsatsen, att den naturliga människan har förmåga att bestämma sig om hon skall vända om, stå upp eller komma ut.

I stället är det så att det är denna evangeliska befallning som har förmågan att verka hos människan vad som befalldes. Låt oss ta exemplet med Lasarus, som legat i graven i fyra dagar och börjat ruttna (**Joh. 11:39**).

Till honom ropar Jesus med hög röst: »Lasarus, kom ut!» (**Joh. 11:43**). Kunde den döde av sig själv höra? Nej. Kunde den döde överväga med sig själv: skall jag göra som han säger eller skall jag stanna i graven och förbli död?

Nej. Det var Jesu nådesbefallning som gjorde Lasarus levande, som gjorde att han kunde höra, som gjorde att han gick ut. »Den döde kom ut, lindad om fötter och händer med bindlar, och hans ansikte var ombundet med en duk» (**Joh. 11:44**).

Ett luktande lik kunde inte göra sig själv levande, kunde inte ens höra. På samma sätt har Guds ord förmåga att göra oss, som är döda i överträdelser och synder, levande, så att vi hör och vänder om. »Efter sin vilja har han fött

oss genom sanningens ord» (**Jak. 1:18, jfr 1 Petr. 1:23**).

Vi måste skilja mellan en intellektuell kunskap om andliga ting och andlig kunskap i dessa ting. **En uteslutande intellektuell kunskap, som också en icke-troende kan ha, är död.** Den blir levande i det ögonblick den skapar i hjärtat ett gensvar, en personlig förtröstan.

Kännedom om lagen är död, så länge den inte berör oss personligen. Den blir levande när den skapar fruktan och sorg i hjärtat. På samma sätt är också kunskap om evangelium och dess dyrbara löften död, så länge den inte berör hjärtat.

Men den blir levande, när den skapar i hjärtat en längtan efter de utlovade gåvorna, en förtröstan och tillit till Guds löften.

Andlig kunskap är därför inte bara kunskap i sinnet, utan den innefattar den verkan, som denna kunskap har på hjärtat.

Intellektuell kunskap i evangelium är förvisso en förutsättning för tron, ty »hur skall de kunna tro på honom, som de inte har hört något om» (**Rom. 10:14**).

Sådan kunskap är emellertid bara ett medel, genom vilket den helige Ande verkar på hjärtat, i det han vill röra det och böja det till Herrens vittnesbörd (**Ps. 119:36**).

Den andliga kunskapen, oberoende av hur svag och liten den kan vara till en början, är sann och frälsande tro, genom vilken hjärtat vänder sig till och sträcker sig efter Guds nåd, som erbjudes i evangelium.

Varje ökning och stärkande av denna kunskap är ytterligare en Guds gåva, genom vilken den första svaga längtan i hjärtat växer till glad förvisning.

Sålunda upplyser den helige Ande genom sina gåvor. I samma ögonblick som den svaga längtan efter gudomlig nåd och evig frälsning rör hjärtat, ändras den naturliga människans hållning gentemot Gud radikalt. Människan är omvänd. Evangeliets löften är inte längre »dårskap» för henne utan dyrbar »visdom» (**1 Kor. 1:23, 24**).

Hjärtat är inte längre apatiskt, dött, utan det är rört, uppväckt, vederkvickt (**Ef. 2:5, 6**). Människan är inte längre en Guds fiende, utan hon har nu återvänt till sin själs herde (**1 Petr. 2:25**).

Omvändelsen är inte en utdragen process utan en ögonblicklig förändring. I dagar och veckor kan en person erfara i sitt hjärta djup förkrosselse och sorg över synden. Men detta betyder inte, att han är åtminstone till en del omvänd.

Omvändelsen äger rum just i det ögonblick, när den första svaga längtan om nåd rör hjärtat.

Genom den första glimten av förhoppning på Frälsaren, är omvändelsen färdig. Det finns inget mellanstadium mellan att vara omvänd och inte vara omvänd, mellan andligt liv och andlig död.

En människa är antingen eller. Antingen förtröstar hon på Kristus eller gör hon det inte. »Den som inte är med mig är mot mig» (**Luk. 11:23**).

Förändringen från död till liv, från förtvivlan till hopp, är alltid ögonblicklig, och alltid ett lika stort under, som när den ruttnande Lasarus blev levande och kom ut ur graven i kraft av Kristi ord.

Eftersom omvändelsen till sitt väsen är ett mottagande av trons gåva, är det helt tydligt att en person är och förblir omvänd, så länge som hon har tro. »Var och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född av Gud» (**1 Joh. 5:1**). Det är möjligt att förlora tron **Luk. 8:13** (»vilka tro till en tid, men i frestelsens stund avfalla de«).

I samma ögonblick som tron går förlorad, återvänder människan till sitt tidigare tillstånd. Hon är inte längre omvänd. Om en sådan person skall bli frälst, måste hon omvändas igen **Luk. 22:32** Sådana upprepade omvändelser kan en person uppleva många gånger men går till på samma sätt som den första omvändelsen.

Påståendet »en gång i nåden, alltid i nåden, en gång omvänd, alltid omvänd», är inte sant. Ingen bör förtrösta på det faktum att han sedan flera år varit omvänd. I Bibeln heter det: »Rannsaka er själva, om ni är i tron, pröva er själva» (**2 Kor. 13:5**).

Det är bara när och medan vi är i tron, som vi är omvända. »Utan tro är det omöjligt att täckas Gud» (**Hebr. 11:6**). En person som har förlorat sin tro, är inte omvänd, inte heller i nådens tillstånd.

Lika litet som vi kan förstå hur den döde Lasarus kunde göras levande, hur en kropp stadd i förruttnelse kunde bli frisk och fräsch, lika litet kan vi analysera och förstå själva omvändelseprocessen. »Såden går upp och växer, han vet själv icke huru» (**Mark. 4:27**).

Inte heller minns vi alltid, när vi blev omvända, och det är inte alls väsentligt att vi gör det. Det är mera viktigt för oss att veta att vi är omvända, och detta kan vi förvisso veta. »Märker ni inte hos er själva, att Jesus Kristus bor i er?

I annat fall består ni inte provet» (2 Kor. 13:5). »Vi vet att vi har övergått från döden till livet, ty vi älskar bröderna» (1 Joh 3:14).

Skriften använder olika termer för att beskriva denna förändring i hjärtat, som äger rum när en människa kommer till tro. Det kallas »vända åter» (Jer. 31:18), omvändelse (1 Petr. 2:25), att bli återförd (Jes. 60:5), ty människans hjärta föres från synd till nåd, att bli upplyst (2 Kor. 4:6), ty hjärtat som var mörkt av förtvivlan har gjorts ljust och glatt genom tron och hoppet.

Termerna »född på nytt» och »ny födelse» (Joh. 3:5, Tit. 3:5) visar, att ett nytt andligt liv började när tron verkats i hjärtat. Termen »uppväckt, uppväckelse» Ef. 2:5(, 6) säger oss, att genom tron har vi stått upp från andlig död till andligt liv.

Alla dessa termer är bildliga och de beskriver exakt samma sak, nämligen att genom den helige Andes verkan har tron skapats i hjärtat.

Det grekiska ordet **metánoia** (omvändelse, sinnesändring») används både i en trängre och i en vidare mening. Tillsammans med tron (»omvänd er och tro») betecknar det sorg och förkrosselse över synden.

När det står ensamt (t.ex. Luk. 15:7, 10) innefattar det vanligen både sorg över synden och tro på syndernas förlåtelse. Termerna sorg eller förkrosselse betecknar

djup sorg över synden. En sorg eller förkrosselse efter Guds sinne verkar »omvändelse till frälsning» (2 Kor. 7:10).

Världslig sorg frammanas av lagen och är en följd av fruktan för Guds vrede och straff. En sådan sorg finner vi hos människan före omvändelsen. Den sorg, som är efter Guds sinne finner vi bara hos kristna.

Den är en del av deras dagliga omvändelse eller helgelse. Den har inte sin grund i fruktan för straff utan i kärlek till Gud.

Guds barn är förkrossade över att ha gjort Gud emot, att ha misshagat honom genom sina synder. De är bedrövade över att deras synder är kränkande mot Gud. De vill inte bedröva sin dyre Frälsare, som givit sitt eget liv till lösen för dem, ja, »han som gav sig själv till en lösen för alla» (1 Tim. 2:6).

En sådan sorg efter Guds sinne är välbehaglig för Gud. Den drar oss närmare honom och är ett mäktigt medel för att undertrycka den gamle Adam. **Slut**

Den undervisning som vi lagt upp med Seth Erlandsson upplever vi helt korrekt och i linje med Guds Ord. Trots att vi i alla stycken inte har samma teologi så är han en kär broder i Jesus Kristus.

Vi tror att det aldrig kommer att finnas människor som är så enade i teologin så att vi kan säga att vi tror exakt det samma till 100%.

OMVÄNDELSE, FÖRKROSSELSE OCH SYNDANÖD ENLIGT GUDS SINNE!

Av William Nielsen

Att vi tar upp just omvändelse, förkrosselse och syndanöd som starten på det nya livet i Kristus beror på att många menar att om man bara bekänner Jesus som Herren så är man frälst. Vilket inte alla gånger är helt sant.

Om man **inte** upplever en sorg över det gamla livet och inser att man är en förlorad syndare som behöver nåd och förlåtelse – så blir den beaktelsen helt utan frukt.

Nu menar jag inte att man behöver gråta högt eller på något annat hörbart sätt ångra sin synd. Det kan naturligtvis ske inför Gud i en sann förkrosselse och syndanöd i all sin enkelhet och tysthet.

Jag har lyssnat till predikningar och evangelisation där det levande Ordet inte förkunnas för syndare på det sätt Gud vill. Det handlar mest om hur bra och fantastiskt det kan bli och hur underbart och framgångsrikt livet blir. Inte först och främst att man är en förlorad syndare som är under Guds dom och kommer att gå förlorad.

Ofrälsta människor som i sin fallna natur är positiva till det som kan hjälpa och föra dem fram i livet bekänner då Jesus som herre i sitt liv.

Det sorgliga är att dessa sedan går med i den kristna gemenskapen. Inte för att man är född på nytt och älskar Jesus och fått förlåten sin synd. Utan för att man tror man kan dra nytta av det Jesus kan ge.

Jag vill allvarligt påstå att en beaktelse som **inte** grundar sig på att man är överbevisad av den helige Ande att man är en syndare som behöver frälsas och räddas genom Jesu dyra blod i en

förkrosselse och sorg över sin synd blir inte fräls om man så bekänner Jesus Kristus hundra gånger.

Att gå med i en kristen gemenskap för att det är tryggt, roligt, häftigt, fridfullt och för att få en fin gemenskap är **inte** något som Guds ord uppmanar till. Snarare så skapar dessa människor lagiskhet och en inriktning på känslor, musik och annan häftighet man kan göra i den kristna gemenskapen.

Tyvärr så blir dessa människor med tiden en stor bromskloss som hindrar evangeliets sanna förkunnelse. Det man undervisar andra om blir i regel den förkunnelse de själva fick när de blev medlemmar i den kristna gemenskapen.

Det har därför i många sammanhang skett en förrädisk bakvänd förkunnelse av Guds Ord. Som leder till att det i stället blir ett kraftlöst men häftigt och mysigt evangelium som predikas bland ofrälsta.

Man predikar flitigt vad man har i Kristus Jesus och vad man kan få om man säger ja till budskapet. I stället för att undervisa om att man står under Guds dom och är på väg att gå evigt förlorad men kan bli fullständigt fri genom Jesu Kristi försoning.

2 Kor 7:9-11 ” Så gläder jag mig nu, inte därför att ni blev bedrövade, **utan därför att er sorg ledde till att ni ångrade er.** För det var ju efter Guds sinne som ni blev bedrövade, och därför har ni inte lidit någon skada genom oss.

För den sorg som är efter Guds sinne för med sig omvändelse som leder till frälsning, som man inte ångrar. Men världens sorg leder till död”.

2 kor 13:5 ”Rannsaka er själva, om ni är i tron, pröva er själva. Eller känner ni inte er själva, att Jesus Kristus är i er? Om inte, består ni inte provet”.

Jag och du kan inte peka ut vem som är frälst eller inte. Det är bara Guds Ande som kan det. Det vi kan göra det är att se på frukten i den människas liv och bedöma efter det. Om vi ser orättfärdiga handlingar och tvivelaktiga saker som den bekännande gör så bör vi gå till rätta med honom/henne.

Gal 6:1-2 ”Bröder, om någon ändå skulle ertappas med en överträdelse, så ska ni som är andliga hjälpa en sådan till rätta i en anda av mildhet. Men se till att inte också du själv blir frestad. (2) Bär varandras bördor, och uppfyll på så sätt Kristi lag”.

Om man trots flertalet förmaningar och undervisning i Guds Ord inte vill lämna sin praktiserande synd så återstår tyvärr bara uteslutning.

Jag vill till slut ändå uppmana alla pastorer och alla andra förkunnare att undervisa och predika ett fulltonigt evangelium där de klart och tydligt talar om konsekvensen av att tacka nej till Jesus Kristus.

Detta är en sanning som alla människor har rätt att få höra.

Gör man inte det utan fortsätter med att **dölja** konsekvenserna av vad ett praktiserande syndigt liv i längden leder till. Bör man faktiskt inte längre kalla sig för kristen.

Man kanske inte talar om synden och dess konsekvenser första gången man träffar en människa som lever i detta mörker, men efter en längre tid och man inget sagt, så är jag helt övertygad om att det inte är Kristi kärleken som driver den människan.

Vist blir människor bedrövade och kanske får ett stygn i hjärtat eller rent av förföljer oss kristna om vi talar ut att syndens lön är döden och att den till slut leder till den eviga pinan.

Vi skall predika hela evangeliet och varna alla så att de får en sann möjlighet att vända om på rätt sätt genom syndanöd och förkrosselse över sin orättfärdighet.

Detta får varje själ uppleva genom den helige Andes övertygelse om Ordet predikas på ett sunt och rätt sätt. Gör vi inte det så blir det vi predikar avslaget och kraftlöst.

För den sorg som är efter Guds sinne för med sig omvändelse som alltid leder till sann och äkta frälsning av nåd.

/William

Ansvarig utgivare William Nielsen

